

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Petri Leurenii Societatis Jesu, SS. Theologiæ
Doctoris, & SS. Canonum Professoris Vicarius Episcopalis,
Sive Tractatus Quaternarius Per Quæstiones & Responsa
Canonica Deductus**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1708

Capvt Secvndvm. De Causa materiali & efficiente Coadjutoriæ, sive in
quibus beneficiis, & à quibus concedatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74203)

CAPUT SECUNDUM.

De Causa materiali & efficiente Coadjutoria, sive in quibus beneficiis, & à quibus concedatur.

Quaest. 326. Quanam beneficia sine capacia Coadjutoria temporalis?

Respond. primò: Beneficia omnia & quaecunque majora, duplicia cujuscunque generis & nominis, curam aliquam, jurisdictionem vel administrationem habentia, & per consequens etiam officia ecclesiastica. Remouch. de Coadjutor. c. 6. n. 1. Sicutaque Praelatis, Rectoribus utriusque sexus praeminentiâ vel dignitate quavis, etiam seculari fulgentibus, modò jurisdictionem aliquam vel administrationem habuerint, dari tales Coadjutores, dum ob senium, morbum aliudve impedimentum non sunt amplius pares; & in speciatim curatis, aut ad officium aliquod in ecclesia obligatis. Remouch. c. 7. n. 1. & 2. Sic in specie Coadjutor dari potest Archidiacono. c. consultationibus. de Cler. agror. & ibi Fagn. n. 2. Episcopo & Praelatis superioribus. c. ex parte. tit. eod. Fagn. loc. cit. Rectoribus parochialium. c. de Rectoribus. tit. eod. Fagn. loc. cit. Habentibus personatum vel quodcunque beneficium certi ministerii & officii. Fagn. loc. cit. n. 3. citans Hostien. in c. consultationibus. n. 1. Abbat. Fagn. n. 4. Archid. in c. fin. n. 2. de suppl. negl. Praetor. in 6. & alii apud Fagn. Generali perpetuo Religiosis. Fagn. n. 5. ex Anchor. conf. 118. n. 7. Tusch. lit. c. concl. 402. n. 5. ubi, quòd tali, si fit decrepitu & inutilis, debet dari Coadjutor; non autem debet amoveri in totum, vel privari.

2. Resp. secundò: Secus est de beneficiis simplicibus, etiam Canonicatibus. Remouch. loc. cit. n. 2. & c. 14. n. 6. ubi, quòd beneficia simplicia, nempe Canonicatus, nequeant esse subiectum materiale Coadjutoria simplicis seu temporalis, idque, ut addit in parenthesis, impossibilitate juris & facti. Dantur enim Coadjutoria temporales in favorem Ecclesiae & Coadjuti; dum autem illis beneficiis nulla administratio, nullumque regulatiter onus annexum, quam legendi horas, vel ad summum exercitium Ordinis; & Ecclesia in utroque, dum ob infirmitatem suam ad id inhabiles sunt, gratosè dispensat, relictis iis integris fructibus, quorum aliam partem in Coadjutorem illum temporale erogare debuissent. Hinc, inquam, cessat ille beneficiati infirmi favor, uti & ecclesiae eo ultro cedentis. Remouch. num. 2. & 3. Et si forè talibus beneficiis incumbat onus dicendi sacra aliquot, debet autem forè curare ea legi per alios dato stipendio, non exinde ad supplendum hoc onus legendi sacra illa dicentur eorum Coadjutores. Satis id ipsum quoque patet ex eò, quòd SS. Canones, dum agunt de constituendis Coadjutoribus temporalibus horum beneficiorum, nullam faciendo mentionem meminerint

R. Leuten. Traict. 11. De Coadjut.

solùm eorum, quibus incumbit cura animarum, administratio, dignitas, vel officium aliquod, quorum exercitium impediretur per infirmitatem Coadjuti in grave Ecclesiae & subditorum detrimentum, uti videre est ex can. 17. q. 1. & seq. ubi de Coadjutore dando Episcopis & Rectoribus parochialium morbo gravi & incurabili impeditis, & ex rit. de Cler. agror. ubi in posterioribus capitibus mandatum dari Coadjutores Episcopis & Rectoribus parochialium; in prioribus vero, ubi agebatur de simplicibus presbyteris factis idoneis & infirmis sicut Pontifex de Coadjutoribus illis dandis, permittitque illis integram fructuum perceptionem, veritâ simpliciter Missae celebratione ob debilitatem vel scandalum. Remouch. loc. cit. à n. 4.

Quaestio 327. Quanam beneficia sine capacia Coadjutoria perpetua?

Resp. primò: Coadjutoria perpetua non cadunt in beneficia simplicia, quae nullam administrationem habent, utpote quae unica est harum quoque Coadjutoriarum materia, seu causa materialis. Remouch. c. 6. à n. 9. Wamef. in Jure Pontif. conf. 3. n. 33. ubi, quòd dum beneficium neque in temporalibus, neque in spiritualibus ullam administrationem habet; sed titulo tenus tantum dignitas est, alioqui per omnia simplex beneficium, quod sub simplici tonsura obtineri potest, nullam requirens residentiam, deficiente hac materia administrationis, quae Coadjutoriarum unica & sola causa est, ut Rebuff. in praef. benef. tit. reprob. benef. viven. impetrat. gl. 7. n. 592 illius obtinendi Coadjutoriam nullus potest esse color. Wamefium verò loqui de Coadjutoria perpetua, patet ex ipso statu controversa, quam ibi tractat. Praeterquam enim, quòd Coadjutoria haec (quod illis cum temporalibus commune est) secundum ezymon nominis intrinsecè respiciant administrationem, officium seu onus aliquod, in quo ferendo, quia alter est insufficientis; indiget coadjuvatione, adeoque beneficia carentia tali administratione eas veluti ex natura rei excludant per leges quoque positivas, & sic veluti ab extrinsecò ab iisdem beneficiis excluduntur, illaque earum redduntur incapacia, ut patet ex c. 1a & 2. de concess. praeb. & c. de stand. eodem rit. in 6. ubi, etiam expressè solùm provisiones, gratiae preventivae, expectativae aliaque promissiones super beneficiis necdum vacantibus reprobentur & inhabentur (ita etiam ut nulla sint, nec unquam revalidati possunt aut effectum aliquem directè aut indirectè, aut alio quovis modo sortiri absque expressa sanatorio & dispensatione, ut Remouch. cit. c. 6. num. 12. citans Abb. in c. 1. de concess. praeb.) nulla facta mentione explicita Co-

L 2

adjc

adjutoriarum, nihilominus & Coadjutoria perpetua, utpote in se continentes gratiam preventivam & concessionem tituli seu beneficii vacaturi cum clausula: *ex nunc prout ex tunc*: prohibita intelliguntur. Remouch. *loc. cit. n. 15*. Quin & quoddam Coadjutoria simplicium beneficiorum censerentur debent omni jure reprobata subiciantur iisdem odiis & nullitatibus, quibus merè expectativa, luculenter expressèq; disposuit, & dubium omne sustulit Tridentinum *sess. 15. c. 7*. ubi post damnatas quasque provisiones hereditariae successione imaginem referentes tanquam odiosas & PP. Decretis contrarias, idem in Coadjutoriis cum futura successione observari mandat sub iisdem penis, excipiendo solum Episcopatus & Monasteria. Remouch. *n. 17. & 18*.

2. Secundò videmus nihilominus absque eo, quòd inde Ecclesia aut Coadjutor commodi quicquam habeat, aut sublevaminis, in solius Coadjutoris gratiam in istiusmodi beneficiis simplicibus, ut Canonicatibus, Coadjutorias istiusmodi concedi, uti id frequens esse in Italia & Hispania in Canonicatibus Cathedralium, & Collegiarum testatur Card. de Luca *ad Trident. d. 45. num. 9*. quod utique valde ac rectè fieri à Sede Apostolica dispensatorio modo, & de plenitudine potestatis, quam habet in beneficiis, modò id fiat ex certa ejusdem sedis scientia, dubitandum non est; cum, ut idem Cardin. *loc. cit. num. 1*. competat Papæ potestas dispensandi generaliter Conciliis generalibus, multòque magis huic Tridentino ob decretum illi in fine adjectum, de quo supra. Verumtamen ait Remouch. *cit. c. 6. à num. 26*. passim ejusmodi Coadjutorias nulliter & subreptitè impetrari sub fictis & commentitiis narratis, quasi ad sublevamen Ecclesie & Coadjuti, sequentibus tamen aliis clausulis directè contrariis ab omni onere narratorum pro clausula finali adjectorum dispensatoricis per Scriptores corrupto stylo extensis; ac proinde sint planè ridiculæ & elusoriae Tridentini, ac mentis summi Pontificis; quippe quòd contineant meram expectativam seu provisionem paliatam, ut Mandos. *ad reg. 32. q. 30. num. 1*. apud eundem Remouch. maximè atenta clausula: *ex nunc prout ex tunc*. operante perfectionem actus collationis, ut idem Mandos. *loc. cit.* de præseente, effectu collato post obitum Coadjuti. Ac proinde jam etiam, ut Remouch. *num. 28*. cum hæc Coadjutoria respectu simplicium beneficiorum in sua forma & materia sint per Trident. æquè prohibita ac merè expectativa & gratia preventivæ, gratia seu provisiones desuper quomodocunque extensa non possunt convalidari per ficta narrata, & formam plane commentitiam & omni effectu destitutam; vanumque est, quòd velint auctoritatem Papæ tollere omnem suspensionem, & de illicito facere licitum; quia id verum est accedente certa scientia concedentis, & in facto jure communi aut conciliari non permisso vel aliter disposito (lex enim dispositiva tantam vim habere non solet, quantam prohibitiva) non verò in gratiis per importunas petitiones concessis, & in casibus per Oecumenicum Concilium damnatis, & expressè & maximè uti contra bonos mores prohibitis; nam tunc, cum nulla consuetudo qualiscumque vel lex rationi & bonis moribus expressè universalis Ecclesie Concilio corroboratis contraria sit tolerabilis, ut

dicitur *c. veritate, d. 8*. voluntas Papæ non præsumitur, nec simplex derogatio sufficit absque perfecta scientia & causationabili & vera, minime ficta. Remouch. *loc. cit. n. 30*. ubi etiam ait, minis proinde sufficere generales derogationes inferi solitas ex stylo Scriptorum Coadjutoris Canoniceatum.

3. Resp. secundò: Coadjutoriarum perpetuarum, si Tridentinum spectetur, capacia sunt solum beneficia majora, nempe Episcopatus & Monasteria, veluti solum excepta ab eodem Concilio vetante Coadjutorias cum futura successione. Remouch. *cit. c. 6. n. 19*. ubi in genere fatendum in Concilio Tridentino sola beneficia duplicia, idque majora, nempe Episcopatus & Monasteria tanquam tantummodo excepta in eodem Concilio esse subiectum materiale Coadjutoriarum cum futura successione.

4. De cætero, num eadem exceptione conciliari, implicite saltem, contineantur & alia beneficia jurisdictionalia aut curata, nempe dignitas & Rectoria pastorales Episcopatu & Abbatibus inferiores, ut sunt Archidiaconatus, Prapostura Decanatus, Pastoratus, merito dubitatur. In partem affirmativam inclinat Remouch. *cit. c. 6. à n. 24*. dum ait, ea illa beneficia majora comprehendendi sub ratione finali dictæ exceptionis; quia sæpe concurrunt causæ legitima, quibus plurimum interesse potest Ecclesie & subditorum, ut Coadjutores dentur similibus Prælatibus & Rectoribus, servatis tamen solemnitatibus ejusdem Concilii. Et sicut Episcopatus & Monasteria Concilium permittit dari Coadjutorias perpetuas in compensationem laborum, quidni pari modo Prælatibus aliis & Rectoribus parochialibus, qui vices eorum suppleant, censeatur permittere clausulam futuræ successione per modum accessionis & in compensationem, præsertim si ii vivente Coadjuto salarium nullum accipiant. Illud saltem verum, quòd addit Remouch. *loc. cit. n. 25*. Papam saltem facilius pro causæ qualitate, & æquitate ac bono Ecclesie subditorumq; salute supplere & derogare posse dicto *c. 7. sess. 25*. Porro illud mirandum, quod Card. de Luca *loc. cit. à n. 7*. & ex eo verbotenus Carol. de Luca *ad Ventrigl. tom. 2. annot. 13. n. 9*. dicat, in Italia & Hispania, ubi observantia Tridentini magis viget, pene nullum esse Coadjutoriarum perpetuarum in Ecclesiis Cathedralibus & Metropolitanis usum, bene tamen in Ecclesiis & beneficiis inferioribus, puta in parochialibus vel in dignitatibus & Canonicatibus Cathedralium & Collegiarum, quando justa causa infirmitatis vel gravis ætatis accedat. In Germania vero & Gallia, ubi observantia Concilii non ita viget, facilius concedantur hæc Coadjutoria in Episcopatus & Monasteriis ex justa causa examinari solita in S. Congregatione consistoriali, id inquam mirandum; cum Concilium expressè permittat illas Coadjutorias in Cathedralibus & Monasteriis, in aliis verò vetet.

Quæstio 328. An in Papatum cadat Coadjutoria?

1. **R**espond. primò: Summo Pontifice præsenio aut infirmitate reddito inhabili dari non potest ab alio Coadjutor; deficit siquidem persona aut Collegium auctoritate, aut jurisdictione eo superius, ut patet Remouch. *c. 7. n. 4*.

2. Re-

2. Reſp. ſecundò: Nec ipſe ſibi Coadjutorem cum futura ſucceſſione aſſumere poteſt, aut ſaltem non expedit; ſed ejus inidoneitas ſive in ſpiritalibus ſive in temporalibus ſupplenda per Camerarium aliòſque Officialis. Remouch, *loc. cit.*, inquit, ſic in primitiva Eccleſia ſeu ipſius incunabilis reſolutum; cum Clemens I. denominatus per Petrum in ſucceſſorem, ne ipſius exemplum induceret conſuetudinem Eccleſiæ pernicioſam, renunciavit, remiſitque ad electionem judiciũ ve Eccleſiæ, ut Bellarmin. *de Rom. Pontif.* l. 2. c. 5. ubi, quòd Petrus paſſione ſua imminente B. Clementi Sedem episcopalem reliquit; Petro autem mortuo Clemens in Sede apoſtolica ſedere noluit, donec vixerunt Linus & Cletus, qui ipſius Petri Adjutores in episcopali officio fuerant juxta Epiphani. *heresi* 27. Verumtamen non reluctare in hoc ſpeciem Coadjutoria, de qua hic, patet ex eo, quòd Petrus Linum quòdam vixerit, aſſumpſerit quidem in Adjutorem, non autem in ſucceſſorem; & contra Clementem designavit in ſucceſſorem, quem non conſtat ab eo adhiberetur in Adjutorem. De cætero, quàm fuerint Pontifices Romani alieni ab invehendis hujusmodi Coadjutoris in ipſam Sedem apoſtolicam, conſtituendisque ſucceſſoribus ſibi, conſtat ex ſequentibus. Dum Bonifacius II. ut inquit Thomalia. *in veteri & nov. Eccleſia diſcipl.* de benef. p. 2. l. 2. c. 57. num. 10. ex Baron. *ad annum Chriſti* 531. ipſemet ultus, quam canonicis Regulis inuſſerit, contumeliam, flammiſ abſumpto coram Clero & Senatu eo decreto, quo Vigilium Diaconum ſucceſſorem ſibi curaverat deligi. Dum Bonifacius III. in Concilio Romæ coacto decrevit, ne de Pontificis ſuperſtitis ſucceſſore unquam tractaretur, ſed non niſi tertio de poſitionis die ejus adunato Clero & filiis Eccleſiæ tunc fiat electio. Thomali. *loc. cit.* ex Baronio *ad annum* 606. n. 8. Dum Martinus I. captivus abductus Conſtantinopolim, Clero juſſo eligere ei ſucceſſorem, ipſe in *Epistoſa ſua* 15. expreſſè teſtetur, nunquam id, nempe ſubrogationem ſucceſſoris, ex quacunque abſentia Pontificis contigſſe, & ſe ſperare neque id impoſſerum futurum; quia in abſentia Pontificis Archidiaconus & Archipreſbyter & Primicerius repræſentant locum Pontificis. Dum verò ſeneſcente ſæculo duodecimo Cæleſtius III. morti proximis conſilium inivit ſubrogandi ſibi Cardinalis S. Prifeæ, quem ſibi adjunxerat nexu artiſſimo curatum omnium conſcium, & pontificalium functionum adminiſtrum; ſed quia tunc nulla ſuppetebat perſecutio, adeoque non uni Eccleſiæ utilitati ſerviebant ea conſilia, invidiſſima conſtantia reſtitere Cardinales; & ſic res ad effectum dedueta non fuit. Baronius *ad annum* 1198. & ex eo Thomali. *loc. cit.* c. 59. n. 5. Quòd ſi etiam quidam alii Pontificum ſuos designavere ſucceſſores (præterquam id non fecerint unico veluti contextu aſſumendo illos in Coadjutores, & ſimul in ſucceſſores designando) fecerunt id adacti graviffimis, & in certis perſecutionum diſcriminibus, & non niſi invitante Clero, aut etiam Cardinalium Collegio, aut certè designatione illa ab aliis approbanda, ut videre eſt apud Thomali. *cit.* c. 59. n. 3. 5. & 6. ubi etiam, quòd certum de cætero fixumque fuerit omnibus æmulari potiùs Gregorii VII. conſtantiam, qui, ut Malbeſb. l. 3. p. 108. refert, rogatus à Cardinalibus, ut Papam conſtitueret, B. Petri exemplum referentibus, qui lætentis Eccleſiæ

P. Laurentii Tract. II. De Coadjut.

rudimentis vivens Clementem præfecerat, negavit ille, idem exemplum ſecutorum, quod ab antiquo Concilio eſſet vetitum.

Quæſtio 329. An eidem dari poſſint plures Coadjutores, & pluribus coadjuvandis unus?

1. Reſp. primò: quod ſpectat primam quaſtionis partem, & ſermo eſt de Coadjutoris perpetuis, patet, eam locum habere non poſſe; cum eidem Coadjuto ſucceſſere nequeant plures ſimul in eodem beneficio illius. Secus tamen videtur, ſi Coadjutoria illa perpetua reſpicerent diverſa ejuſdem Coadjuti beneficia. Sed neque pluribus coadjuvandis dari poſſe videtur unus Coadjutor cum ſucceſſione; dum ex eo, quòd ea plurium beneficia inter ſe incompatibilia in unam perſonam confluere nequeant, niſi fortè diſpoſitively, concedi ſimul nequit ſucceſſio illa reſpectu plurium beneficiorum ab iſtis coadjuvandis habiturum.

2. Reſp. ſecundò: ſi ſermo eſt de Coadjutoris temporalibus, videtur primò, dari poſſe uni Coadjutores plures, dividendo inter eos onera & adminiſtrationem Coadjuti, Caſtopal. *tract.* 13. d. 1. p. 9. n. 5. Quemadmodum eidem dari poteſt Coadjutor quò ad adminiſtrationem temporalium, & relinquendo eum ſibi quò ad ſpiritalia; eò quòd quò ad iſta, non verò quò ad hæc adminiſtranda Prælatiſ redditiſ ſit inidoneus. Videtur quoque ſecundò poſſe unum pluribus dari Coadjutorem, dum onera, adminiſtrationes & obligationes ſub eundem ab uno iſto Coadjutore ſunt compatibiles. vide de hoc Jo. Andreæ. *ad c. conſultationibus. de Cler. agrot.* n. 11. ex quo ferè ea omnia, quæ ſunt de Coadjutoribus hiſ non perpetuis ad literam ferè exſcripſiſſe Cardinalem, Butr. Anchar. Abb. Jo. de Anan. ait Fagn. *ad cit. c. conſultationibus.* n. 22.

Quæſtio 330. A quo concedi poſſint Coadjutoria perpetua?

Reſpond. Tameſi olim ante Tridentinum, dum gratia præventiva erant in uſu, quidam voluerint ipſis adeo Ordinariis tribuere facultatem concedendi Coadjutorias perpetuas in beneficiis, quorum collatio quovis menſe ipſis competiſſet Remouch. c. 5. n. 7. modò tamen ſolus Papa, & quidem diſpenſatively tantum hæc Coadjutorias, qualiſcumque ſint beneficia, concedere poteſt. Fagn. *in c. nulla. de conſeſ. præb.* n. 68. ubi: Coadjutoriam perpetuam, etiam in beneficiis inferioribus, dat ſolus Papa, qui ſolus contra Canones diſpenſare poteſt, Caſtopal. *tract.* 13. d. 1. p. 9. num. 7. citans Azor. *Inſtit. mor.* p. 2. l. 3. c. 2. q. 2. Tondutus *qq. benef.* p. 2. c. 1. §. 13. n. 27. Remouch. *loc. cit.* citans Redoan. *de ſimon.* p. 2. c. 19. n. 5. Mandol. *de ſignat. grat. tit. Coadjutoria. verſ. ſi tamen Papa.* Barboſ. *juris Eccleſ.* l. 3. c. 10. n. 33. Laym. *ad c. bona de elect.* n. 5. Ventrigl. *tom.* 2. *annor.* 13. n. 17. Garc. *de benef.* p. 4 c. 5. n. 16. Patif. *de reſign.* l. 6. q. 5. n. 15. & l. 7. q. 20. n. 14. Gonz. *gl.* §. 9. n. 91. Lambertini. *de jurep.* l. 2. p. 1. q. 6. a. 20. n. 3. & ſeq. Proinde jam illas concedere nequit Legatus Apoſtolicus de Latere. Gonz. *cit.* n. 91. Garc. n. 19. Caſtop. Tondut. Barboſ. *ll. cit.* cum Gambato *de offic. & poteſt. Legati.* l. 3. de Coadj. n. 13.

Quæſt. 331. Coadjutores temporales quis poſſit concedere Episcopis & illis majoribus?

Respond. ſolus Papa. Barboſ. *loc. cit. n. 21.* citans Gambar. *ubi ante. n. 4.* Campanil. *in diſpoſ. juris Rubr. rub. 7. c. 6. n. 105. &c.* Gonz. *loc. cit. n. 34.* citans Jacobat. *de Conciliis. l. 4. a. 3. n. 16.* Abbat. *in c. ſin. de Cler. agror. n. 5.* Butrium. *n. 14. &c.* Remouch. *loc. cit. n. 2.* Caſtrop. *loc. cit. n. 5.* Azor. *ubi ante.* ubi etiam, quòd ex poteſtate pontificia Episcopus ſenio, valetudine gravatus aut aliter impeditus perpetuò poſſit de ſui Capituli vel majoris partis illius conſilio & aſſenſu unum vel duos Coadjutores authoritate apoſtolica aſſumere. Si verò Episcopus fuerit demens, Capitulum aut duæ ejus partes eadẽ authoritate apoſtolica id poſſint. Et ſi Episcopus ſenio, morbo, aut aliàs impeditus nolit ſibi aſſumere Coadjutorem, res ſit deferenda ad Pontificem. Unde jam hodie dum Episcopo ſuffraganeo agrotanti Coadjutorem temporalem dare nequit Archiepiſcopus ſeu Metropolitanus, juxta *c. unicum. de Cler. agror. in 6.* ubi expreſſum, dationem Coadjutorum Episcopis & ſuperioribus Prælatiſ eſſe de cauſis majoribus, & ad ſolum Papam pertinere. Neque huic decretali contraria eſt illa *ex parte. de Clerico agror.* quia ibi Archiepiſcopus ille non dedit Coadjutorem Episcopo provinciali authoritate ordinaria, ſed ut Sedis Apoſtolica delegatus, ut patet *ex c. mandamus. Fagn. in c. ex parte. n. 1.* citans Cardinalem in *idem c. n. 4.* Abb. *n. 3. &c.*

Quæſtio 332. Coadjutorias temporales quis concedere poſſit Prælatiſ, aliis Episcopo inferioribus, aliisq; beneficiatiſ?

Respond. id poſſe Episcopos & Legatos Apoſtolicos. Fagn. *in c. nulla. de conceſſ. præb. n. 67.* ubi: *Licet Coadjutoria temporalis in inferioribus Prælatiſ dari poſſit ab Ordinario, ad quem ſpectat deſtitutio vel ceſſionis admiſſio. pro quo citat. c. de Reſcribitis. &c. ſin. de Cler. agror. & ibidem Jo. And. Abbat. Barboſ. juris Eccl. l. 3. c. 10. n. 22.* Ventrigl. *tom. 2. annot. 13. n. 5.* ubi expreſſe, quòd Reſtori ſenio conſecto Episcopus dare poſſit Coadjutorem, pro quo citat Tuſch. *lit. c. concl. 402. n. 7. &c.* Remouch. *c. 5. n. 2. & 5.* ubi expreſſe id ait de Archidiaconiſ & beneficiatiſ curam aliquam habentibus, & addit: *habita ſemper ratione ſubjectio-niſ, quã nimirum coadjuvandus ſubjicitur Episcopo ſeu Ordinario.* Gonz. *loc. cit. n. 36.* citans Jo. And. *in c. ſin. de Cler. agror. n. 7.* Butr. *in c. 3. n. 10.* Abb. *n. 5.* Gamb. *ubi ante. n. 3.* ſubdens rationem ex Gonz. quam approbat Barboſ. *loc. cit.* quòd ſicut Episcopi, Legati, Nuncii hoſ inferiores inſtituere & deſtituere ex cauſiſ, ita majore ratione poſſint iſdem dare ex cauſiſ Coadjutores temporales.

2. Limitanda tamẽ reſponſio primò, ut non procedat in Dignitatibus majoribus electiviſ, puta Præpoſituris, Decanatiſ & ſimilibuſ; reſpectu enim horum Legatum Apoſtolicum (multòque magiſ Episcopum) non poſſe conſtituere Coadjutores, etiam temporales, & Papam non ſolere ſine conſenſu Capitulorum, obſtantibus in Germania Concordatiſ, tradit Remouch. *cit. c. 5. n. 4. & 6.* Limitanda ſecundò, ut non procedat in beneficiiſ juris patronatiſ Laici, ita ut neque reſpectu illorum Legatus aut Episcopus poſſit, nec Papa ſoleat concedere Coadjutorias temporales ſine conſenſu Patronorum. Remouch. *loc. cit.* citans Lambert. *de jure pat. l. 2. p. 1. q. 6. a. 2. n. 1.*

Quæſt. 333. A quibus concedi poſſint Coadjutores temporales Abbatibus ſimilibuſque Prælatiſ Regularibuſ, vel etiam non Regularibuſ, exemptiſ tamen.

Respond. ad primum: Tameſi de jure communi Episcopus, uti Monaſteriſ vacantibuſ œconomum, ita etiam Abbatibuſ conſtituere poterat Coadjutorem; modò tamen, dum Sedis Apoſtolice privilegio Religionē ferè omneſ ab Episcoporum & aliorum Ordinariorū juridiſtione exempta ſunt, ſi contingeret de aliqua cauſa juſta oportere dari Abbati alicui Coadjutorem, datio talis Coadjutoris ſpectaret ad Abbatem generalem, ſive ad diſſiniſtorium, in qua re, quemadmodum per privilegium ſummorum Pontificum hæc proviſio Coadjutoris, ſicut & tota alia Religioniſ adminiſtratio, data eſt Religioniſ Prælatiſ; ita etiam eorum Prælatorum in hoc negotio decreta obſervanda ſunt, & uniuſcuſque Congregationiſ conſtitutioneſ à Sede Apoſtolica approbataſ inſpiciendã. Ita ferè Tambur. *de jure Abb. rom. 1. d. 13. quæſtio 1. & 2.*

2. Reſp. ad ſecundum: Abbatibuſ aliſq; Prælatiſ, etiam non Regularibuſ, exemptiſ non niſi à Papa dari poteſt Coadjutor temporalis. Remouch. *c. 5. n. 2.* Tambur. *loc. cit. n. 3.* citans Gambar. *ubi ſupra. n. 5.* Barboſ. *de off. Episc. allegat. 50. n. 8.* Quarant. *in ſum. Bullar. v. Archiepiſcopiſ authoritat. n. 9.* & alioſ.

Quæſt. 334. An igitur Prælatiſ aliſque eccleſiarum curatarum Rectoreſ propria authoritate ſibi aſſumere nequeant Coadjutores ad tempuſ ſolum, eſi non pro tota ſua vita?

Respond. quilibet non poteſt propria authoritate aſſumere Coadjutorem, imò nec ſubſtitutum; cum id ſoli Episcopo agrotanti de conſenſu Capituli ex ſpeciali gratia concedatur. Remouch. *c. 10. n. 4.* Poſſe tamen ipſoſmet ſibi aſſumere non tam Coadjutorem quam Vicarium temporalem, id eſt, pro tempore durantiſ impediſentiſ, v. g. morbi curabiliſ & temporaneiſ, tradit Fagn. *in c. ex parte. de Cler. agror. n. 4. in ſine.* ubi: *eo caſu (nimirum dum morbus curabilis eſt & temporalis) ipſemet Prælatuſ poterit ſibi Vicarium temporalem conſtituere, quidquid incautè in contrarium ſcripſerit Garciaſ de benef. p. 4. c. 5. n. 4. & in c. conſultationibuſ. tit. eod. n. 12.* citans Hoſtienſ. *in c. Clericoſ. de off. Vicar.* Quamvis enim authoritaſ inſtituendi Vicariuſ perpetuoſ in beneficiiſ ſit penes Episcopuſ. *c. ex frequentibuſ. de inſtitut.* ita ut nequidẽ Vicariuſ generalis Episcopi ſine ſpeciali mandato taleſ Coadjutores ſeu Vicariuſ perpetuoſ deputare poſſit; cum ex generaliſ commiſſione Vicariatuſ non poſſit quem privare ſeu deſtituere beneficio. Sbroz. *de Vicar. Episc. l. 2. q. 212. n. 1. & ex eo Barboſ. Jur. Eccl. l. 3. c. 10. n. 15.* citans Narbonam *de appellat. à Vicar. ad Episcop. p. 1. n. 120.* Ricc. *in pr. p. 4. reſolut. 545. &c.* Curati tamen & Vicarii perpetui Vicariuſ temporales ſine licentia Episcopi aſſumere ſibi poſſunt, modò ſi ut notiſ, & de eorum promotione conſtet, & non obſtet ſtatutum ſynodale; hodie tamen approbari debent ab Ordinario, uti & deputari ab illo in caſu *cap. 7. ſeſſ. 7. & c. 6. ſeſſ. 21.* Tridentini. ita ferè Fagn. *l. cit. n. 13.* ſic quoq; tradit Tuſch. *lit. c. concl. 402. n. 8.* Coadjutores dari poſſe pro cura animarum, & iſta Coadjutoria, quando non eſt in toto, ſed in parte miniſteriiſ, eſt favorabilis, & permiſſa ſine Superioriſ titulo; ſecus, ſi detur in toto & pro tota cura; quia eſt odiola & non permiſſa.